

Viziunea de pe vârful munților

„Avraam a pus locului acelaia numele, «DOMNUL va purta de grijă». De aceea se zice și azi: «la muntele unde DOMNUL va purta de grijă.» Gen. 22:14

Der Herold - Ianuarie 1934

Vârful munților este asociat cu foarte multe dintre cele mai mari evenimente despre care vorbește Biblia. Poate Dumnezeu a ales să-i folosească în relațiile Lui deosebite cu oamenii datorită faptului că vârfulurile lor se află mult deasupra nivelului general și deseori se înalță deasupra norilor și prin urmare, sunt mai aproape de cer. În cazul fiecărui eveniment, ei au devenit monumente și amintiri ale harului și puterii Sale. Când ne gândim la Moria cum a rămas ca o dulce amintire a credinței supuse a lui Avraam și Pisca aflat lângă granițele moștenirii lui Israel și de pe a cărui înălțime Moise a privit lungimea și lățimea acesteia, pare să ne vorbească despre înălțimile de unde și noi de asemenea putem „privi casa noastră de dincolo”. Sinai cu tunetele și priveliștile lui teribile va glăsuși întotdeauna despre legile inviolabile. Profetul îngenunchind în rugăciune cerând ploaia de care poporul necredincios a fost mult timp lipsit, a fixat în mințile noastre Carmelul ca o amintire a plăcerii pe care Dumnezeu Și-o află în rugăciunea credinței. Și ce amintiri sacre sunt legate de Muntele Măslinilor! La ce scene a fost acesta martor în zilele când „Isus de multe ori se aduna acolo cu ucenicii Lui” Ce întrevederi iubitoare, a căror detalii nu avem privilegiul să le cunoaștem fiindcă nu au fost relatate. Și din Muntele Măslinilor S-a înălțat El din nou la Tatăl Său și Tatăl nostru, la Dumnezeu Lui și Dumnezeu nostru. De pe vârful acestui munte îngerii strălucitori au rostit acea promisiune a credincioșiei pentru urmașii Lui preaiubiți: „Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum l-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1:11). Venind la muntele Sion, „Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului, în partea de miazănoapte este cetatea Marelui Împărat” (Ps. 48:2). Ce bogăție a miresmei este asociată cu numele Sion! Cu siguranță putem cânta:

„Sion fericit,
Ce favoare mare strălucește”.

Pentru că „Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov. Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu” (Ps. 87:2, 3). La finalul glorios când Biserica credincioasă va fi completă, O, Domn al gloriei, fie ca și noi să putem avea parte în poporul Tău, în Sion.

Întorcându-ne la zilele lui Isus, observăm că de multe ori este amintit vârful muntelui. Câteodată Îl găsim pe Isus cu mica Sa ceată de ucenici retrăgându-se pentru a „se odihni puțin”, alteori Îl găsim singur în rugăciune și într-o ocazie memorabilă când „de o parte pe un multe înalt” a fost schimbat în prezența celor mai apropiați trei ucenici. Menționarea acestor evenimente are o valoare mult mai mare pentru noi decât ca aceea a unei simple relatări istorice. Isus face aceleași lucruri și pentru noi în felul în care să se potrivească nevoilor variate și deosebite de astăzi. Cât de insuportabilă ar fi viața, cât de mică ar fi creșterea noastră în lucrurile spirituale, dacă El nu s-ar comporta cu noi la fel cum a făcut-o cu frații Lui când umbla pe pământ. El înțelege bine influențele constrângătoare ale lumii, și în mod iubitor pregătește un adăpost de odihnă departe de orice zarvă, chemându-ne în „locuința tainică a Celui-Prea-Înalt”, unde „nici o furtună nu ne poate clătina calmul lăuntric, atâta timp cât rămânem în acest refugiu”. Cine nu cunoaște nevoia absolută a studiului personal a Cuvântului care reface puterea epuizată ar putea să nu trăiască experiența că Isus ne acordă aceste sezoane necesare în care suntem singuri cu El.

Munți ai schimbării la față sunt de asemenea modalități prin care Dumnezeu tuturor mângâierilor dă poporului Său viziune și putere. Aceste momente binecuvântate de îndepărtare de toate celelalte lucruri, când ochii noștri Îl văd doar pe Isus sunt valoroase mai presus de orice gândire. Să urcăm deasupra acestor munți înalți dacă dorim să vedem gloriile de partea cealaltă și să privim de acolo gloria și maiestatea Regelui nostru.

**Dumnezeu vine la noi
pe muntele nostru Moria**

Scumpă este înaintea Domnului credința care socotește ca o bucurie atunci când vin diferite ispite, datorită unei încrederi clare că asemenea ispite, dacă sunt primite în modul cuvenit „lucrează răbdare” și lucrarea

perfectă a răbdării ne va face desăvârșiți, fără să ducem lipsă de nimic. De aceea, Apostolul spune, „În ea voi vă bucurați mult, cu toate că acum, dacă trebuie sunteți întristați pentru puțin timp, prin felurite încercări, pentru că încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierе și care totuși este încercat prin foc, să fie găsită spre laudă, slavă și cinste, la descoperirea lui Isus Hristos pe care voi Îi iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespūsă și plină de slavă, priminând ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1 Petru 1:6-9). Căile lui Dumnezeu sunt drepte. Ne cunoaște starea și de aceea nu ne cere imposibilul. Nu ne poate cere să ajungem la o stare a minții deloc afectată de greutatea încercărilor și probelor la care trebuie să ne supună și de aceea nu ne muștră pentru momentele în care suntem “întristați” de “felurite încercări”, dar se așteaptă ca în timp, credința noastră să strălucească mai puternic și mai clar când furtunile se deslăntuie și în momentele de pericol și întuneric să nu manifestăm frică sau îndoială. Ce minunată este o credință pe care acele valuri ale încercării n-o pot îneca și uneltirile lui Satan n-o pot înșela. Apoi în dorința noastră fierbinte de a-i fi plăcuți lui Dumnezeu, nu ne vom ruga noi oare mai des:

~~„Doamne condamnă pe credința aceasta,
Chiar prin încercări de-ar fi
Căci odihna credinței este fericire
Fericirea odihnei în Tine”.~~

Dar această fericire și odihnă vin în urma experienței. Ele nu vin înainte ca focul încercării sau apele adânci de-a lungul cărora se află cărarea noastră să ne învețe multe despre credincioșia lui Dumnezeu. Cu adevărat, El își îndeplinește promisiunea, „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; vei trece prin râuri și nu te vor îneca”, dar cât de des permite ca furtuna aproape să ne inunde vasele slabe înainte ca El să se ridice și să poruncească lucrurilor să se potolească. Și nu se potrivesc experiențele din viața noastră de credință cu relătările păstrate pentru noi în Cuvântul Său? Când Dumnezeu i-a încercat credința lui Avraam până la limită nu S-a ascuns El oare până când lui Avraam i s-a testat până la extremă fiecare coardă sensibilă, înainte ca El să oprească încercarea și să spună acele cuvinte care aduc ușurare și bucurie „acum știu”. Când Daniel era în pericol în groapa cu lei, cu siguranță Dumnezeu era prezent, totuși Daniel a trebuit să intre în ghearele acelei groaznice morți, înainte ca Dumnezeu să-l elibereze. Cei trei prieteni Șadrac, Meșac și Abed-Nego sunt înțelepții aruncați în mijlocul cuptorului aprins înainte ca să vadă vreo manifestare a ceea ce Dumnezeu avea să facă pentru ei. Și la fel este și pentru noi adesea când pășim pe calea credinței pe care multe cruci neînțelese va fi felul lui Dumnezeu de a ne ridica mult mai aproape de El. Într-o zi ni se va spune totul despre rostul acestor momente extreme de încercare, dintre care unele vor fi învăluite în mister până când Dumnezeu va desface țesătura vieții noastre și atunci, privind în urma acestei căi, vom înțelege pe deplin.

Inspirația unei viziuni mai clare

Dar deși noi putem fi mângâiați acum prin încrederea că dincolo de vâl „privind înapoi vom lăuda calea”, nu ar trebui să uităm, chiar și aici în timp ce umblăm pe cale, că este privilegiul nostru să ne bucurăm de viziunile acordate acelor care prin credință au triumfat în orele de încercare când unele probe “Moria” la care Dumnezeu i-a chemat au fost experiența lor. Prea mulți sfinți au umblat înaintea noastră pentru ca vreunul dintre noi la această dată înaintată să poată fi un deschizător de drumuri pentru a trece prin negrele văi adânci sau să urce pe potecile de munte al căii înguste. Nu este nici un munte al încercării de-a lungul acelei căi care să nu fi fost deja urcat de către alți peregrini în drumul lor spre cer și care din vârful lui au întrezărit o licărire de glorie pentru a-i îmboldi mai departe. Și ce au văzut alții, nedezvăluit pe vârful acestor înălțimi, putem și noi vedea dacă la fel ca și ei vom urca munții noștri în deplin acord cu Dumnezeu cel iubitor care a dorit ca noi să avem anume acea situație dificilă. Cineva a sugerat că noi putem urca munții care se ivesc în calea noastră sau putem săpa un tunel prin ei. Putem protesta în experiențe și să ne plângem în necazuri sau putem să ne bucurăm în încercări și să simțim inspirația unei viziuni mai clare întărindu-ne pentru cuceriri viitoare.

Chemarea lui Dumnezeu pentru orice munte “Moria” ar vedea de bine pentru noi, este o chemare care la urmă aduce descoperiri și asigurări bogate. Cât de mult am pierde dacă n-ar veni asupra noastră nici o astfel de experiență. Oare nu ne-a chemat El niciodată la un munte pentru a-l înjunghia pe Isaacul nostru, sau pentru a face față unor încercări cruciale neavând ca sprijin decât porunca Sa și o credință oarbă în caracterul și cuvântul Său. Că asemenea experiențe vor veni asupra fiecăruia dintre noi, se pare că avem motive bune să credem, căci,

“ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința voastră”. De aceea, fără îndoială, asemenea ocazii au venit în viața noastră. Poate că urechile noastre au fost surde și nu am auzit vocea blândă care ne chema la Moria. Dacă este așa, am pierdut priveliști fermecătoare pentru iubirea de comoditate și nu am trăit emoția de a-L auzi pe Dumnezeu spunând în pacea și încrederea care au urmat, „acum știu” realitatea credinței și iubirii tale.

Focurile care încearcă adâncimea sufletului

Dacă am fost chemați să-l înjunghiem pe Isaacul nostru, împrejurările și particularitățile propriului nostru drum și pregătiri vor hotărâ în ce va consta acea înjunghiere. Dar este suficient pentru meditația noastră să ne gândim la aceasta ca reprezentând niște sacrificii remarcabile sau teste de ascultare și credincioșie pe care Domnul este probabil să le permită, niște încercări care vor avea ca scop să demonstreze individualitatea credinței și a caracterului nostru. Credinciosul Avraam a mers singur să înfrunte cel mai decisiv test al credinței și oricare ar fi felul încercărilor noastre, conflictele noastre cele mai aspre vor fi cele pe care va trebui să le înfruntăm singuri cu Dumnezeu. Și în multe din nopțile de veghere când somnul aduce odihnă altora, câți dintre cei greu încercați au fost în valea deciziei și cu revărsatul zorilor ajungând la concluzii de care ei bine știu că îi va costa mult. Dar pentru aceia care știu însemnătatea de a sta singuri cu Dumnezeu prin focul care le-a încercat adâncul sufletului, în ceasuri când se pare că orice mână umană s-a îndepărtat și știind și aceia că dacă testul este trecut cu biruință îi va lipsi de ceea ce iubesc cel mai mult, aducându-le din partea altora condamnare și interpretare greșită, o, unii ca aceștia cunosc priveliștea care urmează și care le-a adus în viața de credință și ascultare o posibilitate mai mare începând cu acea oră. De asemenea, ei cunosc bucuria nespusă de a fi de partea dreaptă și știu că de dincolo de câmpul de luptă și umbre temporare, Domnul îi așteaptă cu alte binecuvântări. Cu adevărat, „evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” 1 Tim. 4:8.

Dacă Dumnezeul nostru ne-a condus spre asemenea Moria și ne-a încercat în focul suferinței și prin Cristos care ne întărește ne-a dat învingerea și acum viziunea credinței a fost lărgită, ce urmează? Se va “lăuda cel tare cu tăria lui” și va fi înălțat? Nu, nicidecum. “Cel care se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că are pricepere și Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea Îmi găsesc plăcerea Eu, zice Domnul” (Ier. 9:24). Da, să fim martori recunoscători ai harului Său și să spunem tuturor care se tem de focul purificator care încearcă inima de pe înălțimile Moria, “Iehova Iire: la muntele unde Domnul va purta de grijă”. Norii de care ți-a fost atât de teamă sunt plini de milă și iubire și zâmbetul de aprobare al Tatălui îi câpтуșește cu argint.

Veniți voi sfinți pe muntele Pisga

Ne face bine să ne amintim de ultimele zile din viața lui Moise, așa cum poetul invită să “vedeți patria peste râu” de pe Muntele Pisga. Deși putem crede că ținutul Canaa tipic este o ilustrație a moștenirii noastre prezente de odihnă într-un ținut al „laptelui și mierii”, totuși, putem aproba sensul poetic în care se spune că ochii noștri sunt îndreptați cu mult peste posesiunile prezente și exclamăm “priviți voi sfinților, vedenia mărită”. Când ne gândim la Moise stând cu Domnul scrutând cu claritate orizontul și cercetând moștenirea viitoare a lui Israel înainte ca acei ochi să se închidă în moarte, nu suntem noi oare la fel de absorbiți văzând moștenirea la care sperăm așa cum se poate vedea prin credință? După cum avem acum privilegiul de a fi „duși în al treilea cer” cu Pavel și acolo să vedem și să auzim lucruri care nu se pot spune, nu este deopotrivă privilegiul nostru de a fi „duși, în Duhul, pe un munte mare și înalt” cu iubitul Ioan și acolo să vedem „sfântul Ierusalim având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul” (Apoc. 20:10, 11). Într-adevăr sunt multe scripturi care ne invită să ne folosim telescopul credinței și să privim la acele lucruri pe care „ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit”, dar care ne sunt dezvăluite prin Duh. Cetățenia noastră este în cer unde „îl vedem pe Isus”, „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”. Într-adevăr, noi avem încercări, dar acestea sunt ușoare și de moment pentru că „nu ne uităm la lucrurile care se văd ci la lucrurile care nu se văd”. Moise „a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe Cel care este nevăzut” și la fel și noi trebuie să facem așa pentru că este adevărat că „cei curați cu duhul vor vedea pe Dumnezeu”. Fără îndoială, “viață din belșug” îi așteaptă pe aceia care aici și acum, da, o pregustare a gloriei, chiar în timpul prezent, o pace și o bucurie a cerului”. De aceea să venim la „muntele Domnului” unde „El va purta de grijă”, să ne suim la casa

Domnului, unde Dumnezeu locuiește „ în locuri înalte și în sfințenie; dar și cu omul zdrobit și smerit, ca să învioreze duhurile smerite și să îmbărbăteze inimile zdrobite” Isaia 57:15.

„Îmi ridic ochii spre munți;
De unde-mi va veni ajutorul?
Ajutorul îmi vine de la Domnul,
care a făcut cerurile și pământul”
Ps. 121:1, 2.

Așa a scris psalmistul. Și ce a vrut el să spună printr-o asemenea afirmație, altceva decât o exprimare a intenției lui de a-și ține privirea îndreptată spre tărâmurile veșnice ale puterii lui Dumnezeu. “Unii se bizuie pe care, alții pe cai” dar în cel privește pe el, ochii săi sunt îndreptați numai spre Domnul; de aceea el spune: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin”. Nu-i de mirare atunci că îl auzim declarând, „O moștenire plăcută mi-a căzut la sorț, o frumoasă moșie mi-a fost dată” (Ps. 16:6-8). În aceste afirmații și altele asemănătoare nu este el folosit pentru a scrie cuvinte menite pentru buzele noastre? Cine altcineva decât noi ar trebui să fie caracterizat având privirea îndreptată în sus? Cine ar putea spune mai mult decât noi, socotind îndurările primite, „Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate lucrările Tale, cuget la lucrarea mâinilor Tale. Îmi întind mâinile spre Tine, îmi suspină sufletul după Tine, ca un pământ uscat” (Ps. 143:5, 6). Dar să nu fie numai ochiul ațintit fără lucrarea mâinii, ca să nu fim doar niște vizionari visători, și să nu fie numai lucrarea mâinii fără ațintirea ochilor, că să nu fim atât de ocupați cu scopuri egoiste încât să nu mai vedem viziunea feței Sale.

Ce gândiți voi despre Cristos?

Ne putem bucura de priveliștea sugerată de muntele Pisga doar în măsura în care trăim viața care este Cristos. Proporțional cu însetarea după El, va fi și viziunea gloriei când Îl vom vedea față în față. În orice fel le-am aplica, câtă bogăție de însemnătate se află în cuvintele Lui „Fără Mine nu puteți face nimic”. Credeți că cel care nu-și menține privirea în sus, a cărui ochi se îndreaptă spre cer doar ocazional și cel mai adesea sunt îndreptați spre pământ, poate cu adevărat să discearnă împreună cu Isus „bucuria ce i-a fost pusă înainte” și a ucenicilor Lui? Nu, nu poate. Aceste lucruri se pot vedea numai cu El, în El și prin El, pentru că ele sunt date doar prin Spirit. De aceea, ce credeți despre El? Dacă Isus ne apare acum doar în rolul unui mare făcător de minuni, înzestrat cu putere de a-și întinde mâinile peste poverile noastre spre a ne ușura greutățile încercării, n-am cugeta noi despre El într-un mod periculos de apropiat de o dorință egoistă pentru pâine și pește? Și dacă gândul nostru despre Cristos de obicei se concentrează spre lămurirea adevărului pe care El l-a dat, căutând cunoștință în principal cu scopul de a fi bine informați sau dacă avem tendința să insistăm asupra acuzațiilor și atacurilor sale împotriva erorilor predominante, putem într-adevăr să-I aducem onoare ca unui mare Învățător. Trăim într-o zi când mulțimile gândesc astfel și numai în acest fel despre Cristos. Dar „ce credeți voi despre Cristos”? Este El mai presus de orice, marele schimbător al vieții, schimbând inimile până când ochii înțelegerii sunt atât de larg deschiși, încât prezentul și viitorul se văd precum ca prin ochii Lui binecuvântați? O, nu este greu de remarcat că El s-a bucurat făcând fapte de îndurare sau că a fost încântat să “aducă vești bune celor blânzi”, însă se cere ceva mai multă viziune spirituală pentru a vedea că bucuria este deplină doar atunci când o inimă receptivă s-a deschis spre El și a îngăduit ca El să devină însăși viața ei. Despre unii ca aceștia s-ar putea spune că ei „și-au ales partea mai bună”. S-a bucurat El în noi pentru că am ales în felul acesta? De aceea, dacă trecem de ceață și umbre, dincolo de întunericul învăluit al conflictelor prezente și ne bucurăm de priveliștea de pe înălțimile muntelui Pisga, să rămânem aproape de cruce și de Cristos, unde vom fi departe de lume și de sine. Da, să stăm acolo până când ajungem la o recunoștință deplină pentru o asemenea iubire atât de minunat descoperită. Fie ca recunoștința noastră să deschidă toate ușile inimii și vieții noastre pentru a primi Spiritul Sfânt și fie ca Spiritul să aprindă focul în sufletele noastre cu o dorință după Cristos și să umple inimile noastre cu iubirea pentru El așa încât să ne găsim plăcerea în voia Lui deoarece avem inima Lui. Apoi, de la El vom avea capacitatea de-a vedea “în depărtare” și de-a trăi cu perseverență realitățile veșnice dincolo de vâl unde „ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei” - Isaia 33:17.